

Elisabetha prosapia Palatina, Duxis Luneburgensis uxori, et si catholica fide
necum imbuta ab ea tamen non aliena, viorun literatorum praesectim
soc. nostra, quibuscum iam dudum in germania assueuerat, commercium ambi,
quod quidem melius non se consequi posse putat, quam si nostrum in Collegio Rom.
et domo professsa museum et bibliothecam uisendi facultas daretur; respondi eius-
modi facultatem neq; me, neq; P. Generalem, neq; querquam alion concedere posse
ut pote Soli Summo Pontifici, cui iure religionis omnes subdimur, reservata, subin-
xit illa, et quis tandem mi pater modus esse posset, ut uotorum meorum compo-
ziam? equidem sua sanctitati haud illibenter supplicarem, verum cum acatholica
sim, ^{uero} ne temeritatis meæ penas luens non sine rubore repulsam patiar; ad haec dixi
suam beatitudinem, pro innata siti serenitatis et clementie affectu, quo uti omnes
ita postfimum Germanie Principes paternè complachitur, dictam facultatem haud inuito
animo concessuram; subdit illa, si ita est, pater tuarum partium erit, hanc a sua
sanctitate meo nomine facultatem obtinere, dixi me, quantum tenuis persone meæ
conditio permetteret, in gratiam sue celsitudinis tem tentaturem.

Hifice itaq; Sanctissime Pater, Beatitudine vestre anxiu manus feminæ desiderium exponen-
dum duxi; ea qua possum animi submissione supplicando, ut cum ipsa aliarum gratiarum
spiritualium, incapax sit; hanc ipsi solam pro suo in omnes affectu uere paterno concedere non
deditinetur; ut enim bona voluntas, honorum operum scandalorum resolutionum radix est; ita quoq;
tum ex hinc nobilis feminæ bona voluntatis affectu, non ex facultate, quam adeo instanter petit
a Beat. Vrâ ipsi concepsa, insigne aliquod bonum ad diuinum nominis et sanctitatis vestrae gloriam.

Sanctitatis Vrâ

